

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sefer 'En Ya'aqov

agadot Bavli vi-Yerushalmi 'im perushe ye-ha-ḥidushim she-ba'u bo
ke-khol asher nidpesu kamah pa'amim : u-ve-tosefet ma'alot rabim

Ibn-Ḥaviv, Ya'aqov Ben-Shelomoh

המלש ןב בקעי, ביבח-ןבא

[Kaliningrad?], [1860?]

תורוכב תכסמ

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9337

שלוח הקן פרק שנים עשר חולין

יחזקאל יודילמא מהרהר בע"ז הוה דכתיב * למען תפוש
 את בית ישראל בלבם ואמר רב אחא בר יעקב ז'
 מחשבת ע"ז ה"ק אס איתא דאיכא שכר מצוה בהאי
 עלמא תהני ליה וחגיג עליה דלא לייתי לידי הרהור
 וליחזק אלא שכר מצוה בהאי עלמא ליכא והא"ר
 אלעזר שלוחי מצוה אינן נזוקין לא בהליכתן ולא
 בחזרתן סולם רעוע היה ומקו' דקבוע היוקא שאני
 דכתיב * ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאור
 והרגני א"ר יוסף אלמלא דרשיה אחר להאי קרא
 בר' יעקב בר ברתיה לא חטא מאי חזא איכא
 דאמרי כי האי מעשה חזא וא"ר לישנא דר'
 חוצפירת המתורגמן חזא דהוה מוטלת באשפה
 אמר פה שהפיק מרגליות ילחוך עפר והוא לא
 ידע למען ייטב לך בעולם שכולו טוב ולמען
 יאריכון ימך בעולם שכולו ארוך :

מסכת בכורות

הלוקח

פרק ראשון

ד אריב"ל בכ"ד מקומות נקראו כהנים לויים וזו
 אחד מהם * והכהנים הלויים בני צדוק :
 [איתמר ר' יוחנן אמר קדשו בכורות במדבר
 יחזקאל
 ע"כ
 ע"כ

הלוקח פרק ראשון בכורות קעה

וריש לקיש אמר לא קדשו בכורות במדבר
 ר' יוחנן אמר קדשו בכורות במדבר דרחמנא
 אמר ליקדשו כדכתיב קדש לי כל בכור
 ור"ל אמר לא קדשו בכורות במדבר מדכתיב
 והיה כי יביאך וכתב בתריה והעברת מכלל
 דמעיקרא לא קדוש]. ח"ש נמצאת אתה אומר בג'
 מקומות קדשו בכורות לישראל במצרים ובמדבר
 ובכניסת ישראל לארץ. במצרים מהו אומר *קדש
 לו כל בכור במדבר הוא אומר *כי לו כל בכור
 (בבני ישראל) בכניסתן לארץ הוא אומר *והיה
 כי יביאך והעברת א"ר נחמן בר יצחק בג' מקומות
 הוזהרו על הבכורות ליקדש ולא קדשו ובמצרים
 לא קדשו וכו'. [אלא אי איתמר הכי איתמר ר'
 יוחנן אמר קדשו ולא פסקו ור"ל אמר קדשו ופסקו]:
 שאל קונטריוקוס הגמון את ריב"ז בפרטן של א
 ליום אתה מוצא כ"ב אלף וג' מאות ה

שמות יג
 כוודכר ג
 שמות יג

[לא קדשו בכורות שכולו במדבר: דמעיקרא במדבר והאי
 קדש לי כל בכור מוקי ליה ריש לקיש במלרים אבל במדבר
 לא קדשו מדכתיב והיה כי יביאך והדר והעברת כל פטר
 רמס]: הוזהרו ליקדש ולעולם לכשיכנסו לארץ: לא קדשו
 בתמי' והא מידו כלהו לציל באותן שילאו ממלרים: [ופסקו
 משעת קשנון של קומש הפקודים ואילך]:
 קונטריוקוס שס שר: בפרטן של ליום דגרשון כתיב ז' אלפים
 ות"ק ונקתה ק' אלפים ות"ר הכי י"ו אלפים

לין
 תפוש
 עקב
 בהאי
 הרהור
 והא"ר
 תן ולא
 שאני
 שאור
 יקרא
 איכא
 דר
 אשפה
 דא לא
 ולמע
 ים וזה
 צדוק:
 במדבר

ובכללן אתה מוצא כ"ב אלף אותן ג' מאות להיכן
 הלכו א"ל אותן ג' מאות בכורות היו ואין בכור
 מפקיע בכור מ"ט אמר אביו דיו לבכור שיפקיע
 קדושת עצמו ועוד שאלו כגבוי הכסף אתה מוצא
 מאתים ואחד ככר וי"א מנה דכתיב *בקע לגלגולת
 מחצית השקל כשקל הקדש וגו' לשש מאות אלף וגו'
 ובנתינת הכסף אתה מוצא מאת ככר דכתיב *ויהו
 מאת ככר הכסף וגו' משה רבכם גנב היתה או
 קוביוסטוס היה או אינו בקי בחשבונו היה נטל
 מחצה ונתן מחצה ומחצה שלם לא החזיר א"ל
 ומאה ובמכרי ו' אלפים ור' הרי כ"ב אלף וט' ובכללן כתיב
 כל זכר מנן קדש כ"ב אלף: מחצית השקל לגולגולת לת"ר
 אלף ושלת אלפים ותק"כ הווי מאתים ואחד ככר וי"א מנה
 ככר הווי ס' מנה ומנה ק' דינר שהם כ"ה סלעים ושקל
 דאורייתא הווי סלע קצוב ס' פעמים ס"ה כמלא ככר אלף
 ות"ק סלעים שהם ג' אלפים קלאי שקלים תמלא לג' אלפי
 ישראל ככר כסף לג' מאות אלף ק' ככר לת"ר אלף ר'
 ככר ולג' אלפים ותק"כ הנשארים אלף ותשע"ה סלעים כרף
 סלעים ועשה מהן מנין מכל ק' סלע ד' מנין הרי לאלף
 ות"ק סלעים ככר אחד פשו להו רע"ה סלעים שהם י"א
 מניס: ומחצה שלם לא החזיר שהיה לו לשלם [מן הקב"ה]
 ק' ככר וקלי ויהי מאת ככר הכסף ואלע"ג דכתיב ואת האלף
 ושבע וגו' עשה וויס אלמא דיתר מן המעלה הקזיר אותו

משו
 ומנה
 היה
 א"ר
 וגמל
 ושר
 ואח
 מעונ
 מה
 ר' א
 שר
 הפנ
 מה
 אליו
 בדב
 פסוק
 בפול
 של כ
 והא
 בביו
 להלי

הלוקח פרק ראשון בכורות קעו

משה רבינו גזבר נאמן היה ובקי בחשבונית היה
ומנה של קדש כפול היה. ומנה של קדש כפול
היה מנ"ל א"ר חסדא דכתיב *והשקל עשרים
גרה עשרים שקלים וגו' :
יחזקאל
וה

א"ר חנינא שאלתי את ר' אליעזר בבית מותבא ב
רבא מה נשתנו פטרי חמורים מפטרי סוסים ס"ע"ב
וגמלים א"ל גורת הכתוב הוא ועוד שסייעו את
וישראל בשעה שיצאו ממצרים שאין לך כל אח'
ואח' מישראל שלא היו לו צ' חמורים לזבים
טעונים מכספא ודהבא של מצרים ועוד שאלתיו חלק
מה לשון רפידים אמר לי רפידים שמה כתנאי מאח' רבט
וב"ש
ר' אליעזר אומר רפידים שמה ר' יהושע אומר
שריפו עצמן מדברי תורה וכן הוא אומר *לא
הפנו אבות אל בנים מרפיון ידים ועוד שאלתיו במהרש"א
ובבב"ד"ף
ידועה מו
מה לשון שטים אמר לי שטים שמה כתנאי ר'
אליעזר אומר שטים שמה ר' יהושע אומר שנתעסקו
בדברי שטות. *ותקראנה לעם לזבחי אלהיהן ר' מדבר כה

פסוק לא הזכיר אותו הגמון שמתכוין היה לקנטרו בדברים:
כפול היה שהיו בו כ' סלעים וה"ל ככר של קדש ס' מנה
אל כ' כ' סלעים שהם ק"כ מנה צאותם ק' ככר הו' ר' ככר
והאחד ככר וי"א מנה היו האלף ותשע"ה שעה וויס לעמודים: *נדש"י
בבית מותבא רבא צבית מדרש הגדול: לזבין מעוליס: שריפו
ידיהם וכו' לפיכך צא עליהם עמלק: לא הפנו אבות א בנים
להלין מרפיון ידים *מעון שריפו ידיהם מן המורה: בדברי שטות

אליעזר אומר ערומות פגעו בהן ר' יהושע אומר שנעשו כולן בעלי קריין:

ג ת"ר דג טמא משריץ דג טהור מטיל בצים כל המוליד מניק. מטיל בצים מלקט חוץ

ז ע"כ מעטלף שאף ע"פ שמטיל בצים מניק *הדולפנין פרים ורבים *מבני אדם מאי הדולפנין א"ר יהודה

ח כן גי' בני ימא. כל שזכרותו בחוץ מוליד מכפנים מטיל בצים כל שתשמישו ביום יולד ביום כל שתשמישו בלילה יולד בלילה כל שתשמישו בין ביום בין בלילה

מוליד בין ביום בין בלילה. תשמישו ביום יולד ביום תרנגול. כלילה עטלף. בין ביום בין בלילה אדם

[וכל דרמי ליה]. כל שתשמישן ועבורן שוה

זכור וזכור שוה: (ל"א שטות לאן זכור כמו ויזו עשו ומתרגמין וטע): ערומות פגעו בהם ומקראן משמע גופן

היה פוגע בהן: [שנעשו כולן בעלי קריין] ולאן מקרה היא: כל המוליד שולד עובר ממש: מניק שיש לו דדים: וכל

המטיל בצים אין לו דדים אלא מלקט פירורים ומפרנס את זכיו: עטלף כלב"א שריץ דומה לעכבר ויש לו כנפים:

ה"ג הדולפנין פריץ ורביץ מבני אדם שאם נאל אדם עליהם מתעצרים הימנו: בני ימא דגים יש ניס שקליין לורת אדם

וקליין לורת דג ובלע"ז שריץ"א: כל שזכרותו הגיד: מוליד עובר ממש: מטילה הכקנה נליס: כל שתשמישן ועיבורן

שוה כגין [כנש ועז] שזניהם עשאים סכים כנגד עורף וימי עיבורן שוה שזניהם הולד ננטן ה' קדשים:

יולד אין כנגד [כי ע ת"ר וכנגד חפור באיך וכנגד וכנגד והבר באיך יולדי לב"א ומשע כגמרה הראשו ברדל זכר וזכר

הלוקח פרק ראשון בכורות קעו

וילדין ומגדלין זה מזה (אין תשמישן ועבורן שוה
אין יולדין ומגדלין זה מזה). הכל משמשין פנים
כנגד עורף חוץ מאדם ודג ונחש מ"ש הני תלתא
[כי אתא רבדימי] אמרי במערבא הואיל ודברה
עמהם שכינה תנא גמל אחור כנגד אחור:

ת"ר תרנגולת לכ"א יום וכנגדו באילן לזו. כלב ד
לנ"י יום וכנגדו באילן תאנה. החול לנ"ב יום
וכנגדו באילן תות. חזיר לס' יום וכנגדו באילן
תפוח. שועל וכל מיני שרצים לו' חדשים וכנגדן
באילן תבואה. בהמה דקה טהורה לה' חדשים
וכנגדה באילן גפן. בהמה גסה טהורה לט' חדשים
וכנגדה באילן זית. בהמה גסה טמאה לז"ב חדשים
וכנגדה באילן דקל. הארי והזאב והרוב והנמר
והברדלס והפיל והקוף והקיפוף לג' שנים וכנגדן
באילן בנות שוח. אפעה לשבעים שנה וכנגדו באילן
יולדין אס נא אסד על [מין] קנרו: ומגדלין מניקין: [עמהם
שכינה ויאמר ה' לדג]:

לכ"א יום לאסר שכתעברה מן התרנגול שוהא בינתה לגמור
עד כ"א יום: לזו קורדארא"ן אגדלים זו אגזים קטנים
ומשעת פרקיו עד שעת גמר פריו כ"א יום: כלב לנ"י יום
כגמרה לורת הולד: וכנגדו באילן תבואה כמ"ד עץ שאכל אדם
הראשון קטה היתה קרי לתבואה מין אילן: דקל גדלי' זו תמרי:
ברדלס אפס: קוף שימ"ו זלע"ו: קיפוף כעין קוף ויש לו
זנב ובלשון אשכנז מקל"א: בנות שוח מאיני קיורתא: אפעה

חרוב זה משעת נמיעתו עד שעת גמר פריו ע' שנה וימי עיבורו ג' שנים נחש לשבע שנים*) ולאותו רשע לא מצינו לו חבר וי"א מוכססין ובנורת שבע מנא הנ"מ א"ר יהודה [אמר רב] ומטו בה משמיה דר' יהושע בן חנניא אמר קרא *ארור אתה מכל הבהמה ומכל חית השדה אם מבהמה נתקלל מחית השדה לא כל שכן אלא לומר לך כשם שבהמה נתקללה מחיה אחד לשבע ומאי ניהו חמור מחתול כך נתקלל הוא מבהמה אחד לשבע דהוה ליה ו' שני ואימא כשם שנתקללה חיה מבהמה אחד לג' ומאי ניהו מחמור ארי מחמור כך נתקלל הוא מחיה דהוה ליה ט' דמוכססין ונתעבר לאר ע' שנה שכולד: וימי עיבורו משעת הפרת הול עד שעת גמר פרי: מוכססין מין נכות שוק ולא נכות והול מין שוק קמא: טה"מ דקאש ימי עיבורו ז' שנים: אם מבהמה נתקלל מחיה לא כל שכן שפוקתה (שננהמה שוהא) יותר מן הקיה שהרי עז ה' קדשים וקחול כ"ב [יום] והא ליכא למימר דהאי מכל הקיה היינו ארי או אפעה דאס ק ליכתוב מכל הקיה ולא ליבעי בהמה: אלא להכי כתבי תרווייהו: לומר לך וכו' והכי משמע ארור הוא מכל הבהמה כמה שהיא ארורה יותר מן הקיה כשם שהנהמה נתקללה מן הקיה על א' שנעה ומאי ניהו קמור מקחול (שנשכת הקמ שס"ה ימים) [שנשכה יש] ז' פעמים כ"ב יום (ואמרי לעיל דנהמה טמאה גסה כגון קמור י"ב קדש וקחול כ"ב יום) כך נתקלל הוא מנהמה כגון מנהמ' גסה טמאה אקת לז' דנהמה

ראשי' ג
 (* לפי
 סכתקלל
 בחטאו
 וי"א ס"ל
 כח"ד
 אילן של
 אד"הר
 תאנה היה
 דמוכססין
 הול
 נכות שוק
 והול מין
 תאנה
 רש"א
 ע"י נח"ה

שני
 הכר
 שנה
 מחי
 הוא
 אבט
 א"ר
 גסה
 לז'
 דכד
 בחי
 ננה
 מבו
 לה'
 הבו
 קלל
 עינ
 מחי
 לז'
 ועו
 לכו

שנים *מי כתיב מכל החיה ומכל הבהמה מכל שס ע"ג
הבהמה ומכל החיה כתיב ארור הוא מבהמה
שנתקללה מחיה ואימא כשם שנתקללה בהמה
מחיה אחד לשלש ומאי ניהו עין מחתול כך נתקלל
הוא מבהמה אחד לג' דהוה ליה חמוסר ירחי
אבע"א מכל הבהמה כתיב ואבע"א קללה הוא
שדי קללה עילויה :

א"ל קיסר לר' יהושע בן חנניה נחש לכמה ה
מיעבר ומוליד א"ל לשבעה שנים והא סבי שס

גסה טמאה י"ג קדש וקסוז ז' פעמים י"ג קדש דהיינו אחד
ל' והווי שז שני : מי כתיב מכל החיה ומכל הבהמה
לכדרוש מכל הקיה דנתקלל יותר מנהמה : מכל הבהמה
כתיב משמע מנהמה המקוללת יותר כך נתקלל ואין לך מקוללת
זנהמה גסה יותר מקמור : (אימא) [כך נתקלל הוא
מבהמה אחד לשלש] כגון זנהמה דקה טהורה דעיצורה
לה' קדשים זבג' זמכי (תלתא) הא קמיסר : אבע"א מכל
הבהמה דמשמע מכל הזנהמה המקוללת יותר : ואבע"א לשם
קללה כאמר הילכך קללה קמורה שמוכל לדרוש מן הפסוק שדי
עילויה והכי כמי איכא לאקשווי ואימא כשם שנתקללה זנהמה
מקיה א' לב' ומאי כיהו קמור משועל כך נתקלל הוא מקמור א' א'
לב' דהווי להו ז' שני' אלא איכא לתרוכי קללה שדי עילויה
ועוד מכל הזנהמה ומכל הקיה כתיב דמשמע משום זנהמ' שיתירה
קללתה על שום קיה ומליכו קמור מקולל מקמול א' לשבע :

ות
ח גמר
לשבע
וכסס
רוב
מר קרא
דה אס
בן אלא
אחד
הוא
ואימא
זאוי ניהו
ליה מ
נת הפר
לא זכות
מבהמה
ה שוהא
יוס] וה
דאס ק
הכי כתי
ל הזנהמ
קללה ק
זכת הקק
מרי' לעי
יוס) ק
זנהמה

חכמה מינייכו אמרי ליה אי הכי ניבעי (מינך
 מלתא) [לך] אמר להו לחיי אי זכיתו לי כל
 דבעיתו עבדו בי ואי זכינא לכו אכלו (נהמא)
 נבאי דידי בספינתא אמרי [ליה] האי גברא דאזיל
 בעי איתחא ולא יהבי ליה מאי חזי דאזיל להיכא
 דמדלי מינה שקל סיכתא דצה לתחאי לא עאל
 דלי דצה לעיל עאל אמר האי נמי מתרמיא ליה
 בת מוליה. גברא דאזיף וטריוף מאי חזי דהדר
 אזיף אמר להו (ויל) גברא [אול] לאגמא קטיל
 קמא טונא ולא מצו ביח קטרל ומנח עליה עד
 דמתרמי ליה אינשי דמדלי לי [אמרו ליה] אימא
 הכא: אי הכי דקכימת לינעי חן מיכך: אי זכיתו לי אם
 תכלקוני: דמדלי מינה שמיקסת מראשונה ושאל אותה הלך
 יש לו ללמוד הואיל ולא כתנו לו ראשונה כל שכן זו: סיכתא
 קביל"א: דצה לתחאי השפיל ידו [ונעלה נכותל] במקום
 שאין קור (נכותל) ולא עאל: דלי דצה הגביה ידו ונעלה
 במקום נקב ועאל: דאזיף וטריוף שהלוח מעות לקצרו ולא
 כפרע ממנו כי אם בקושי שטרף לקוקות: מאי חזי דהדר
 אזיף לאחריכי ולא נתיסר מן הראשון: לאגמא יער: קטיל
 קמא טונא קותך קבילה ראשונה ולא מלי ביה להרימו ע
 שמו: הדר קטיל ומנח עליה הואיל ולריך סיוע לאקרים
 עד דמתרמי איכש ומדלי ליה והאי כמי הואיל והפסיד
 נאמנה ראשונה קור ופאמין לאקרים עד שמדווג לו אדם
 נאמן ומשתכר בו:

לך מי
 והוי
 מאה
 אמר
 במאי
 סיליה
 באזיף
 לארע
 אמרי
 איכא
 לוי מ
 להו
 ומשד
 למתא
 חבלי
 דמפע
 בירא
 חייט
 כרכו
 מילי
 דבר
 של הו
 שליא
 עושים
 אותה

הלוקח פירק ראשון בכורות קפ

לן מילי דכריבי אמר להו הוה לן כוהננייתא וילידה
 והווי תלי ליה פיתקא וכתיב ביה דמסיק כבי אבא
 מאה אלפא וזו אמרו ליה וכודננייתא מי ילדה
 אמר להו הי נינתו מילי דכריבי. מילחא כי סריא
 במאי מלחי ליה בסיליתא דכודנתא ומו איכא
 סיליתא לכודנתא ומילחא מי סריא. בני לן ביתא
 באורא דעלמא אמר שם קם ותלא בין שמיא
 לארעא אמר להו אסיקו לי ליבני וטינא (מתתם
 אמרו ומי איכא דמצי לאסוקי התם אמר ומי
 איכא דמצי למבני ביתא בין שמיא לארעא) אמרו
 לי מציעותי דעלמא היכא זקפה לאצבעתיה אמר
 להו הכא אמרו ליה מי יומר אמר אייתו אשלו
 ומשחו אמרו ליה אירי לן בירא בדברא עייליה
 למתא (אייתי פארי שדא להו) א"ל איפשילו לי
 חבלי דפארי ואיעיילי (אמרו ליה ומי איכא
 דמפשל חבל מפארי אמר להו ומי איכא דמיתו
 בירא מדברא למתא) אית לן ריחייא דתבירא
 חייטיה (שקל פיסקא מינה שדא להו) אמר להו
 כרכו לי מינה גרדי ואחייטה (אמרו ומי איכא
 מילי דכרי דכרי חוק ליטכא אקרינא (דכדיני) [דפוין]
 דכר כוז: כודנתא פרדה: תלי פיתקא טער בלוחו
 סל הולד: הי נינתו מילי דכרי אלו הן דכרי חוק: סיליתא
 טיליא: דפארי סובין עשו לי קבל סובין ואס אין אמס
 עושים שאלתי אף אכי לא אעשה שאלתכם: חייטה מסור
 אותה: כרכו לי גרדי מינה הוליאו לי עמכה קוטין כדרך

דיכיל למכרך גרדי מריחייא אמר להו ומי איכא
 דחייטי ריחייא) מישר' דסכיני במאי קטלי ליה
 בקרנא דחמר' ומי איכא קרנא לחמר' ומישרא
 דסכיני מי הויא. אייתי ליה תרתו ביעי א"ל הו
 זוגתא חיותתא והי זוגתא אוכמתי אייתי איהו תרו
 גביני א"ל הו דעיוזא חיותתא הו דעיוזא אוכמתו
 אמרו ליה ורציצא דמיות כביעתיה בהי נפקא
 רוחיה אמר להו בהיינו דעאיל אמרו ליה אחוי
 לן מנא דלא שוי לחבליה אייתי בודיא פשטור
 לא הוה עייל בתרע' אמר להו אייתו מרא סתרו
 היינו מנא דלא שוי לחבלי'. אייתינהו כל חד וחד
 כי חוי שיתין ביסתרקי סבר כולהו חבראי לחבא
 אתו א"ל לספונ' שרי ספינתך בהדי דאתי אייתו

הנשים שמוליאין קוטין מן הנגד ותופרים אותו בהן. גרדי
 פרכש"י: משרא דסכיני במאי קטלי לה ערוגה סכיני
 בעה גוזזין וקוללין אותה: זוגתא תרכגולת: ורציצא דמיות
 אפרוק שמת בתוך קליפתו: אחוי לן מנא דלא שוי לחבליה
 הראנו כלי שאינו שוה הפסד שהוא עפסיד: בודיא מקללת
 לא עייל בתרעא שהיה ארוך ורוקב יותר מן הפתק: אייתו
 מרא פושי"ר בלע"ז: וסתרו בכין הפתק והכותל עד שיכנס
 אייתינהו למיכל בספינתא הואיל וזכינהו והיה עביאן אקד
 אקד בפני עלמו ומכניסו לקדר: וכי חוי שיתין ביסתרקי
 סבר כל קברי לקדר זה יבואו; א"ל ר' יהושע; לספונא
 דנ הקובל: שרי ספינתך המר ספינתך ולך;

דריה קיטין ספונ' יל' אילאם תתם ידעוהו בזה: ספונא

הלוקח פרק ראשון בכורות קפא

עפר מעפרייהו *כי מטא לבי בליעי (אירת ביה ט
 חלת צילמין חד מטי ידיה ארישא וחד מטי ס"א אינו
 אליכיה ובתרא דכולהו מחוי בידיה לאחוריה) וע"ש
 שקל כוזא דמיא מבי בליעי כי אתא אוקמינהו
 קמי קיסר וחזנהו דהוו מענו א"ל לאו הני אינהו
 שקל מעפרייהו שדא עלייהו אקשו לאפי מלכא
 א"ל כל דבעי עביד להו אייתו הנהו מיא דאתי
 מבי בליעי שדנהו בחיגרא אמר להו מליוה להאי
 ואיזילו לכו מלו שדו ביה קמא קמא הוה קא בלע
 להו מלו עד דשמוט כתפייהו *וכלו ואזול: ננח' איתא
 [משנה] מצות היבום קודמת למצות חליצה וכלו צנ'
 בראשונה שהיו מתכוונין לשם מצוה יג
 ועכשיו שאין מתכוונין לשם מצוה אמרו מצורת
 חליצה קודמת למצות יבום:

לבי בליעי מים שנאוקיכום שנולעין כל מים שנפלין בו ומציאין
 אותם עד תהום ופולטות אותן [והיינו] דכתיב והים איכנו
 מלא: דהוו מענו מעוכים ושפלים [לפי] שלא היו נארלס:
 אקשו העיזו פניהם ודצרו קשות את המלך כשהריקו את ריק
 ארלס והיו סבורים להיות קרוב לארלס: בחיגרא נכלי
 ל"א בתיכרא נחנית: דשמוט כתפייהו נשמוטו פרקי שכמס:
 וכלו ואזול כלו והלכו לאנדון:
 עכשיו מצות חליצה קודמת שהמינס את יצמתו שלא לשם
 מלוה פוגע באיסור אשת אק: